

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Byggn. J. Aug. Persson*
 Härad: *Bara* Adress: *H. Gvaibridg. gat. 13, Lund*
 Socken: *Burlöv* Berättat av: *skolksamvater*
 Uppteckningsår: *1942* Född år *1874* i *Medevi*

Kväka sjuk "snövärm, snöärm" -
 hästarna skenade ut i mossen med
 potatisen. s. 1-2.

Samtal mel. katten o. kväkan. s. 3.

Om katten, som det inte gick att få
 död på. s. 3-6.

När Måver går Flansbjör skulle till husförhörs.

Måver går Flansbjör, eller Maurita Jönsson som han ju egentligen hette var gräns till Hans Olsson, hans gård låg bara en liten bit längre i väster, mitt emellan dem låg Per Perssons gård, hos Måver hade ju också plöckat potatis, om det nu var samma dag eller samma år det kommer jag inte ihåg och det gör ju också detsamma, men det var visst flera år förut ty det är inte mer än att jag kommer ihåg att Måver var en liten och gammal man.

De hade ju haft knytt om att få upp potatisen den dagen ty det hade ju sett till regn hela dagen, och litet folk var de ju också, och så på eftermiddagen skulle ju Måver gå till husförhörs också, och det ville han inte församma heller, ty det var ju alltid gille efteråt, och därför så skynda de sig så mycket de kunde, och när han så skulle köra hem det sista laget så tänkte han, jag tror att jag har mer till Hans Olsson vatt-
nar hestärmer där innan jag spänner ifrån, så är ju det gjort.
Och så gjorde han så också, det var ju bara en liten bit det.

Men det skulle han inte ha gjort, så hade han haft sina potatiser i behåll, ty precis som Måner skulle gräda till och töra ut i mossen så kom där en kråka flygandes och skrek, snär arm, snär arm, och då ryckte hästarna till och for ut med en sådan fart att båtuckärran skildes åt så att alla potatisen kom i mossen, och nu stod Måner i vattnet upp till midjan eller mer, hästarna såg han inte mer än ryggarne af och hufvuden, de va ju ryselett ditte så då Måner här spås där inte nåd annat än olycker och husförhår.

Men så kom där ju folk och hjälpte honom upp igen, men där var han ju vät som en kråka sjelf, och båda träskorna hade han tappat också, vagnbotten, häckarne, bakstyp och framstyp låg och flöt på vattenet vid den andra sidan af mossen.

Ja de i där ryselett så då Måner, här spås inte annat än olycker och husförhår, och när han skulle kora hem så hade han inte något annat än nedanredet kvar af båtuckärran.

Måner och pishen de flöta och på vattenet, nu är visst lassa där de som hjälpte honom upp. Ja men hur skall jag komma till hus förhår på ditte visst.

När Per Persson på Flansbyr skulle sänka katten.

Per Persson bodde mitt emellan Slavers och Hans Ols, han hade en gammal ful katt som han länge tänkt att sänka, den var nästan ^{blind} och så, samt sagla på sig, så en dag så skulle han köra till möllan så stöppade han katten i en säck men bant ju ej för den, utan han satte och höllt om säcken medan han körde, och när han så kom till Hans Ols mösse så kastade han ut säcken med katten i, och tänkte den sjunker väl, jag har ju lagd en stor sten i säcken.

Men stenen den sjönkade ju ej och sjönk, men rante katten han simmar ju och kom till sist att sitta på en tuva, den flöt ju på mossen, och det gick ju rätt bra, ty den flöt mot land.

Så kom där en kräka flygande och fick se att katten satt på tuvan så gal den, "de går brai" "de går brai", och då svarade katten, "ja ager", "ja ager", då svarade kräkan, "ja ser de", "ja ser de", "ajta de far Per Persson", "ajta de far Per Persson".

Men om det nu var samma kräka som hade till att Slaver sänkte potatislavet i samma mösse det vet jag ju inte, men

Det var ju flera år emellan dessa händelser så det var det nog inte.

När så nu Per Persson kom hem igen ifrån möllan så satt där katten på gården och rätte vattnet af sig, då så Per Persson, va lefuer du ännu kattafan, hur fan var du kunnat komma upp ur mossen, då får jag väl skjuta dig där om jag skall få död på

Så laddade han en gammal pöffert som han hade och sikta^{dig} så på katten och tryckte af, men den klicka, men så ladda han den om igen och sköt, men det tog inte riktigt det blef endast en liten spricka i det ena örat på katten.

Det gjorde katten sig inte stort vid, han endast rätte litet på hufvudet och sprang så upp på taket och satte sig vid skorstenen, och tänkte först, här här du mig inte.

Men Per Persson tänkte jag får väl fast i dig när gång din fan, och så en dag så fick han fast i han igen, då hängde han katten i en gammal sele på logen och tänkte denna gången må du väl dö din fan, men katten spralla sig af seleu och sprang sin väg, och när Per Persson så kom och skulle ta han och begrava

han så var han undan för länge sedan.

Då tänkte Per Persson de va där en gäddra katt som inte kan
då, utan man ska ha så mycket bevärr med den.

Så en dag så söde han ihop något skit och skull färgifta
han med, men det spydde han upp, och dog inte då heller.

Då tänkte Per Persson ja så min själ ska ja skära stryppen
af han då så ska han well för jak då de diet.

Så slipa han slaktekniven, och när han så hade den
skarp så skulle han ju också stryka den på strykpannan,
men då stod han och skar sig själv i den venstre handen
så han kunde inte ta med den, och katten begjusk den gången.

Men han gaf sig inte, han tänkte visst ja vänta du katta-
fan ti ja blir bra i tarven igen så ska du nog för släppa
skinnit till, och så en tid efter så var han efter den igen, och
då sprang de båda två runt om göddelhögen, och rätt
som det var så högg då Per Persson katten i ryggen, men
då blef katten galen, så han vände sig om och bet han i handen,

så Per Persson måste släppa taget den gången också.

De va mi en satans katt så nu Per Persson är du odödlig va, eller du står i förbund me fan va, så gick han in och fick bundet om handen och kom så ut igen.

Då fick han syn på katten igen som nu satt och trötta sig, som om ingenting hade hänt.

Men då för hin i Per Persson så han tog en stor bränneskenuta där låg på gården och slog handläst med, och skulle slå katten ifjät med den, men det tog fel, det våka tocken istället så den dog på flöcken, då tänkte Per Persson ja den katten, den han står nog i förbund me fan, annars skulle jag väl för död på han.

När så Per Persson skulle se var katten hade tagit vägen så så satt den uppe på taket igen, där han inte kunde komma åt han.

Så kom då var Per Pers ut och sa, låt nu kattakräftva ifred Per, du se väl ad de inte var herres mening ad man ska dö nu, för då hade han nog vad dö för länge sen.

För då för han väl de då se Per Persson, men de va en fan ti katten.
/Det hände visst i början på 1980-talet./